

Da der for tiden ikke findes tilstrækkelige muligheder for, at den foreslåede specialundersøgelse eller -behandling kan finde sted, foreslås det, at der ved en ny paragraf i forsorgsloven (§ 125 a) fastsættes nærmere regler om oprettelsen af særlige rådgivningsklinikker, der bør have offentlig anerkendelse, der meddeles af socialministeriet efter indstilling af overinspektionen for børneforsorgen. Det forudsættes herved, at der forud er indhentet en erklæring fra sundhedsstyrelsen. Anerkendelsen bør gives med en bestemt person som leder og bør fornyes ved lederskifte. Forud for en rådgivningsklinikks første anerkendelse må der indhentes en erklæring fra børneværnsudvalgene i de kommuner, for hvilke klinikken er bestemt eller, hvis klinikken er bestemt for en amtsrådsreds eller en væsentlig del af en amtsrådsreds, fra amtsrådet.

Det foreslås endvidere, at der ydes anerkendte rådgivningsklinikker et offentligt tilskud efter samme princip som gælder for de øvrige anerkendte institutioner for forebyggende børneforsorg, jfr. § 127.

Det foreslås herefter, at der ydes anerkendte rådgivningsklinikker et samlet offentligt tilskud på 90 pct. af de godkendte driftsudgifter, således at vedkommende kommuner, for så vidt den eller de ikke selv driver institutionen, yder et tilskud på 30 pct., medens staten udreder de 60 pct. Da rådgivningsklinikkerne tillige forventes at kunne aflaste opdragelseshjemmene, bør de 60 pct. dog udredes på samme måde som tilskuddet til de anerkendte opdragelseshjem, jfr. forsorgslovens § 65, stk. 11, d. v. s. at staten forskudsvis udreder beløbet, men får halvdelen refunderet med $\frac{7}{10}$ af den fælleskommunale udligningsfond, medens $\frac{3}{10}$ fordeles på landets kommuner i overensstemmelse med reglerne om mellemkommunal refusion.

Det er hensigten, at disse klinikker, der formentlig fortrinsvis vil få de lettere tilfælde af tilpasningsvanskeligheder til behandling, skal kunne samarbejde med de psykiatriske hospitalsafdelinger eller de klinikker, der er eller vil blive oprettet af hospitalsvæsenet, herunder statens sindssygehospitaler, og det er således ikke tanken, at disse sidstnævnte afdelinger eller klinikker skal have anerkendelse eller oppebære tilskud efter de her nævnte regler.

Det foreslås endelig, at der indføres en regel, hvorefter der, som det var tilfældet efter værgerådsloven, skabes adgang for at yde forældre og opdragere en øjeblikkelig *økonomisk hjælp* til afhjælpning af forbigående vanskeligheder, dog således at hjælpen ikke, som tilfældet var efter værgerådsloven, ydes af vedkommende børneværnsudvalg, men

af de sociale udvalg efter indstilling af børneværnsudvalget.

V. Anbringelse uden for hjemmet af børn og unge.

På samme måde som ved den forebyggende børneforsorg er det ved børneværnenes anbringelse af børn uden for deres hjem af største betydning, at børneværnenes virksomhed i videst muligt omfang har karakter af et tilbud til forældre om bistand ved opdragelsen af deres børn.

Reglerne om børns og unges anbringelse uden for hjemmet bør derfor udformes på en sådan måde, at forældrene får mulighed for at bevare forældremyndigheden over et barn under dets anbringelse under børneforsorg uden for hjemmet. Man har herved til hensigt at opnå, at forældre henvender sig til børneværnet på et tidligere tidspunkt, end det nu er tilfældet, således at muligheden for at imødegå tilpasningsvanskeligheder hos barnet forbedres. Endvidere vil en sådan forsorg skabe langt bedre forudsætninger for samarbejdet mellem forældrene på den ene side og børneværnet og det eventuelle opdragelseshjem på den anden side. Det foreslås derfor, at der skabes hjemmel for børneværnsudvalget til at foretage en frivillig anbringelse uden for hjemmet af et barn, når hensynet til barnets velfærd kræver det, og forebyggende foranstaltninger ikke er tilstrækkelige. En sådan frivillig anbringelse uden for hjemmet skal f. eks. kunne ske over for børn, der på grund af adfærdsvanskeligheder eller på grund af de forhold, hvorunder de lever, eller af helbreds-mæssige grunde trænger til en forsorg, der ikke kan iværksættes i hjemmet eller ikke med rimelighed kan kræves iværksat der. Bestemmelsen skal kun kunne anvendes, når forældrene begærer det eller giver deres tilslutning hertil. Forældremyndigheden bør som nævnt forblive hos forældrene, men udøves af børneværnsudvalget, og barnet må af forældrene kunne forlanges hjemgivet til disse.

Da man fortsat må regne med, at nogle forældre vil modsætte sig en anbringelse uden for hjemmet, må den nuværende adgang til at bringe et barn uden for hjemmet mod forældrenes vilje dog bevares, og forældremyndigheden må i disse tilfælde som efter gældende ret overgå til børneværnsudvalget med den virkning, at forældrene ikke har krav på at få barnet hjem, førend børneværnsudvalget anser det for stemmende med barnets tarv.

Da en anbringelse uden for hjemmet af forsørgelsesmæssige grunde i henhold til § 130, stk. 2, ikke kan opretholdes mod forældrenes vilje, foreslås det endvidere, at forældremyndigheden også i disse tilfælde forbliver hos forældrene og udøves af børneværnsudvalget.